

Tweelingzusjes in een muur van geluid

Voorstelling: Het monster met de twee ruggen door Pianoduo Post & Mulder en Theater Lantaren/Venster. Gezien 6/5 Lantaren/Venster, Rotterdam (Try out). Aldaar t/m 10/5. In Frascati, Amsterdam: 5-7/6. Inl. 010-2772277.

Door WILFRED TAKKEN

In de kameropera *Het monster met de twee ruggen* zetten artiesten uit verschillende disciplines hun eerste voorzichtige stappen in het populaire operagenre. Op verzoek van het pianoduo Post & Mulder schreven componist David Dramm en schrijver Hafid Bouazza een opera van vijftig minuten over een Siamese tweeling die door hun vader aan een circus is verkocht.

In een opengewerkte caravan van houten latten en stof, ontworpen door Lynne Leegte, hangt Siamese onderkleding aan Siamese klerenhangertjes. Er staat een vleugel, een opklapbare reisplano

op paspopbenen, een harmonium met daarop een centaurgebeelde met het bovenlijf van een Action Man. De tweelingzusjes (sopranen Charlotte Riedijk en Jenny Haisma) zijn slechts losjes aan elkaar verbonden door een samen gedragen kamerjas. Met hun lange zwarte haar en hun teringachtige geelaatstrekken zouden ze wel in een griezelfilm passen.

De pianisten Nora Mulder en Pauline Post zijn ook voor de gelegenheid gekleed: met hoog opgestoken haar, korte glitterjurkjes en witte rijglaarsjes ogen ze als een acrobatenduo. Aardig is dat ze niet alleen begeleiden, maar ook een rolletje in de encensering spelen. Als ze quatre-mains spelen, lijken ze zelf op een Siamese tweeling. Ze rennen heen en weer tussen de toetsinstrumenten, maken kleine huppelpasjes, trekken opengesperde verschrikte monden, of stoten elkaar van de pianokruk.

Van een dwingende encensering is verder geen sprake. Toneelregis-

seur Gijs de Lange heeft verbluffend weinig aan de opera gedaan. De sopranen staan stokstijf voor een microfoon te zingen. Tijdens de instrumentale gedeeltes hangen ze verveeld op een bank. Gelukkig is er het fraaie toneelbeeld van Lynne Leegte. Want verder valt er niets te zien.

De Amerikaans-Nederlandse componist David Dramm houdt zich zowel met moderne muziek bezig als met jazz, improvisatie, rock, pop en rap. In *Het monster met de twee ruggen*, een compositie voor twee sopranen en twee pianisten, blijkt de popinvloed uit de sterke, snelle ritmiek, weinig dynamiek, en een luide muur van geluid, met veel gemep in de bassen. Dramm laat de tweelingsopraantjes samenzingen, elkaars zinnen aanvullen, en tegen elkaar in zingen. Melodie heeft dit zingzeggen nauwelijks. De slappe zang legt het volledig af tegen de dominante pianopartijen, krachtig en met gevoel voor theater gespeeld door de

twee-eenheid Mulder & Post.

Hafid Bouazza deed drama-ervaring op met bewerkingen van Marlowe's *Massacre at Paris* en Shakespeare's *Othello*. Blijkbaar heeft hij zich toen vooral met de stilistisch kant van het schrijven bezig gehouden want in zijn eerste libretto toont hij weinig gevoel voor drama. De zusjes mijmeren slechts en verteller De Lange vertelt het hele verhaal vanaf een geluidsband: de moeder baarde de tweeling terwijl ze piano speelde. Ze stierf tijdens de bevalling. De vader verkocht zijn schepping op een strand aan een circusbaas. Bouazza lijkt vooral geïnteresseerd in poëtische beeldspraak: bloed valt tussen enkels op het marmer, een zee is als een veld van golven waar schuimkoppen als lelies groeien. Geen handeling, geen dramatische ontwikkeling op het toneel. Het verhaaltje lijkt eerder een proloog tot een groter verhaal: na de verkoop aan het circus begint het pas. Maar dan gaat het licht al aan.